

det Finansaar, som Venstrereformpartiet ikke har Æren for, men som er Højres og de moderates, saa finde vi, at Militærudgifterne ere 16,780,000 Kr., medens de i Forligsaaret efter Statsregnskabet vare 19,554,000 Kr. Vi finde altsaa, at den Nedgang, som Ministeren tilskriver Venstre Æren for, er allerede foretaget af Højre og de moderate i Aaret efter Forligsaaret, ja, der er foretaget mere end det, de have Æren for denne yderligere Nedgang paa 2,774,000 Kr. Naar Ministeren tilskriver sig og Venstre Æren for denne Nedgang paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., saa vil man se, at den Ære, der bliver tilbage for Venstre, bliver en Opgang paa ca. 200,000 Kr. Det bliver en negativ Nedgang, og en negativ Nedgang er en Opgang, og her er det en Opgang paa 200,000 Kr. Man vil se, hvilke rene Absurditeter Ministerens Regnestykke i Ringkøbing den 13. September fører til. Der er en ubestridelig Opgang i Militærudgifterne fra Højres og de moderates sidste Aar til det Aar, som den ærede Minister tog til Afslutningspunkt, og senere ere Militærudgifterne yderligere voksede, idet det sidst aflagte Statsregnskab, der her foreligger for os, viser en Udgift af godt 18 Mill. Kr., altsaa i Virkeligheden er der i disse Aar en Udgiftsforøgelse af 1,200,000 Kr.

Den ærede Kultusminister skulde være lidt forsigtig med i denne Sammenhæng at behrejde Socialdemokraterne gale Regnestykker. Han omtalte den lille Pjece, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem for Aarhus søndre Valgkreds (Harald Jensen) har Æren af og Ansvar for, og som er i den Grad paalidelig og akkurat, at det ikke paa nogen Maade kunde lykkes Venstres Ordfører i Fjor at omstøde Grundlaget derfor, da dette var til Forhandling her; saa nøjagtigt og akkurat var det Regnestykke over Militærudgifterne, som dette ærede Medlem havde opgjort. Nu nævnede den ærede Minister, at denne Pjece spillede en Rolle ved Valgene. Men denne Pjece viste sig at være et helstøbt og godt Arbejde, der ikke lod sig imødegaa. Den ærede Minister mente, at Socialdemokraterne ikke tilbagekaldte nogen Urigtighed, før Røgen en Gang gik mod Vinden — det var et godt vestjysk Ord-sprog. Jeg tror nærmest, det gælder om Ministeren, der er greben i saadanne Fejltagelser, men alligevel haardnakket bliver ved at hævde sin Ret.

Siden den ærede Minister er kommen ind paa det, man kalder Valgusandheder ved sidste Valg, skal jeg fortælle ærede

Medlemmer en lille Erfaring; jeg gjorde ved sidste Valg, den nemlig, at hvor jeg saa kom hen, i Rønne paa Bornholm eller i Roskilde, eller hvor som helst Valgbewægelsen førte mig hen, mødte jeg de samme Paastande om Socialdemokratiet, de samme Taler, de samme Argumenter; en jydsk Venstrekandidat, en bornholmsk, en sjællandsk Venstrekandidat anvendte nøjagtig de samme Argumenter, de samme Citater af vore Taler i Rigsdagstidende. Det stammede aabenbart fra en og samme Kilde, formodentlig en Valghaandbog, som var udgivet af Venstres Ledelse og tilstillet alle Kandidaterne. Dertil er intet at sige, men hvad der er noget at sige til, er, at det var umuligt for os at faa fat i den. Den blev bevaret som en Hemmelighed. Jeg søgte at faa fat i den i en Valgkreds, hvor jeg var ude, og hvor Venstrekandidaten, da jeg havde sagt et eller andet, trak en Bog op og gav sig til at undersøge, hvad han nu skulde svare efter det Argument, jeg havde fremsat. Jeg sagde da til ham, da han gik ned fra Tribunen: Jeg hørte ikke rigtig disse Tal, maa jeg ikke se den Bog et Øjeblik? Nu tænkte jeg, at jeg nok skulde faa fat i den. Havde jeg blot Trykkerstedet, saa havde jeg et Spor at gaa efter, og saa kunde jeg gaa den igennem, og jeg tror, den trængte til at gaas godt efter i Sømmene, og vi kunde have foretaget en Imødegaaelse og en Gendrivelse af alle Usandhederne i den. Men der var ikke Tale om det. Venstrekandidaten puttede den væk og knappede Frakken til; han vilde paa ingen Maade af med den. Men det tyder ikke paa, at man har saa særdeles god Samvittighed med Hensyn til de Tal, som den Gang under Valgkampen bleve fremførte fra Venstres Side. Vi Socialdemokrater have ogsaa udgivet en Valghaandbog til Brug for vore Kandidater. Den foreligger, saa at enhver Venstremand kan faa den og kan gaa den igennem i Ro og Mag, men Venstres Valghaandbog kunde jeg ikke faa fat i, man vilde ikke af med den. Jeg vil henstille til den ærede Kultusminister, da han omtalte, hvad der blev benyttet ved det sidste Valg, at han, som sagtens kan skaffe sig et Eksempplar af denne Bog, vil give mig et saadant Eksempplar. Jeg tror, at jeg vil være i Stand til at paavise, at der er mindst fem Usandheder i den, og jeg haaber, at naar det er paavist, de saa i hvert Fald ikke ville gaa igen til næste Valg, for det var jo sørgeligt, om de gjorde det.